

Петьо Добринов

Формула на живота

1.

– Ще ми помогнеш ли? – запита тя, като му хвърли бърз и многозначителен поглед. – Няма да успее... в това състояние.

Тя погали корема си. Състоянието си, за което намекна, беше бременна в седмия месец.

Джак се стрелна към домакинския шкаф и с нежно движения я отстрани от пътя си.

– По-добре седни, скъпа – кимна ѝ той и се наведе. Двете му силни ръце, с навити до лактите ръкави, сграбчиха обемистата алуминиева тенджерата и я поставиха на намиращата се на пег метра маса в трапезарията.

Пот изби по челото му. Тенджерата беше гореща. Много гореща, въпреки изолиращия слой, покриващ повърхността ѝ. Нагревателните плочи, произведени през 26 век, се различаваха коренно от прамодели-те през миналите столетия. Поне в максимума на температурата си.

Самият той ненавиждаше инфра-печките и ултра-фурните, които в апартамента му на 418 етаж в една от мегакулите, разположена в централната част на Ню Йорк, бяха цели две. Благодарение на тъща му. Сега тя седеше от дясната страна на масата и наблюдаваше суетнята му около проклетата тенджерата, която им подари, когато разбра, че ще става баба.

Ха! Тенджерата!

Джак Лемън плъзна поглед от върха на полуобгорелите си пръсти към миловидната усмивка, която бе застинала върху лицето на Катрин.

Катрин Лемън! Ах, тази ѝ усмивка, която събуждаше всички животински страсти у него! Прииска му се да я сграбчи в лапите си и да... хм. Пардон. Тъщата беше тук. Внезапно надигналият се в него порив се поохлади, когато погледна към неизменно намръщената ѝ мутра.

– Джак, да не искаш да ни умориш от глад? – извиси укоризнено глас тя, като направи толкова свойствения ѝ жест на нетърпение, примесено със снизходителност, който винаги го въсесяваше.

Той се усмихна лицемерно и се направи на смутен.

– О, извинявай! – После я жегна: – Лора!

Лора Макгал усети иронията в тона му и с нотка на възмущение тутакси реагира ядно:

– Отново показваш неуважение, Джак! Знаеш, че не обичам

непочтителните подмятания! Мислех, че поне тази вечер, когато сме се събрали да решим съдбата на внука ми, ще запазиш благоприятие!

Джак отвори уста, но лекият ритник по десния му крак от страна на жена му, го накара да преглътне да преглътне не особено благоприятния отговор, който напираше на устните му. Затова само кимна на Катрин и отвърна с престорена примирителност:

– Извинявай, мамо. Не исках да те засегна.

Напротив. Точно обратното. Изгаряше от желание да изригне върху й серия от псувни, които да я накарат да онемее завинаги.

– Така е по-добре. – Видимо удовлетворена, Лора поднесе носа си към парата от тенджерата и с примляскване издиша: – Ъ-ъ-ъм. Ухае чудесно, Катрин. Ставаш все по-добра готвачка.

Младата жена направи изкуствена усмивка и задейства пусковия механизъм на четириръкия робот, стоящ безмълвно в ъгъла на стаята. Двете му стереоскопични тъмносини очи се впериха разбиращо в тенджерата, веднага щом енергозахранващото устройство в задната част на стоманения череп се включи. Последва тих съсък и веригите направиха бърз оборот до масата.

Интелигентността на домашните работи се свеждаше до най-простата програма за обслужване, включваща еднакви команди за готвене, чистене, поддържане на мебелите в подреден вид (без кристалните сервиси) и сервиране, което в момента две от ръцете извършваха, докато другите две, извиващи се като змии, поставяха приборите и чиниите пред седящите край масата.

С обичайната си непоклатима сигурност, две от ръцете загребаха с черпака в широкия отвор на тенджерата и изсипаха гъстата супа в пластмасовите купи. С още едно повторение (само на първия чифт крайници) свърши операцията и по същия безмълвен начин роботът се плъзна обратно в ъгъла.

Джак със смесени чувства проследи отдалечаващия се метал. Защо бе нужен целият този механистичен и изнервящ ритуал на сервиране, когато хората можеха да се справят по-бързо и по-точно? Много пъти си бе задавал този въпрос. Но това беше неотменна част от технологичното развитие, довело хората до такава степен на абсурдна разглезеност, че дори за най-простото нещо, като бръсненето например, някои прибегваха до помощта на робот.

Самият той, както и всички хора в Ню Йорк, родени след робовзрива, беше отгледан от работи. Те играеха ролята на майка, когато истинската му майка отсъстваше от къщи по цели седмици в търсене на

отдавна изчезнали фосили от растения. Като палеоботаник в Националния музей по естествена история, тя бе отдала почти целия си живот на пуцинаците, а там, където асфалтовата зона отстъпваше място на седиментните скали, портативният търсач на изотопи и сканирващият модул покриваха пространства от десетки квадратни километра прах, варовици и доломити.

Странно защо в последните месеци в мислите му изникваха странни, ако и на пръв поглед обикновени въпроси свързани в една или друга степен с детството му. Самият той навърши 28 едва преди четири месеца и въпреки това не считаше себе си за узрял. По-скоро имаше детско мислене, затова много често се поддаваше на провокации, които в повечето случаи всъщност не заслужаваха внимание. Дори и Катрин, която бе по-млада от него само с две години, беше по-здравомислеща от него. Сигурна, точна, здраво стъпила на земята, логиката ѝ бе много по-последователна от неговата. Много често именно тя го спасяваше от честите меланхолични състояния, в които той изпадаше. А напоследък те бяха започнали видимо да зачестяват. Със сигурност имаха връзка с бебето, което щеше да се роди и чиято съдба тепърва трябваше да решат тази вечер.

Тихо примляскване го изкара от вглъбеността му, траяла само няколко секунди. Лора отметна посивелия кичур коса над изразяващото ѝ чревоугодническа наслада лице, и типично за натурата ѝ, зачекна така актуалния въпрос с безцеремонна припряност:

– Мисля, че няма смисъл да губим излишно време, деца мои. Предстои ни да решим жизнено важен проблем.

О, не! На Джак му се сви стомаха. Отправи молец поглед към Катрин, която за негово съжаление поклати отрицателно глава. Това означаваше само едно: трябваше да се примирят с това първо майка ѝ да вземе думата. А то не предвещаваше нищо добро.

Лора преглътна още няколко лъжици с гъстата течност и с възможно най-помпозно-тържествен вид попита:

– Катрин, спряхте ли се с Джак върху нещо съществено?

– Всъщност, не – отвърна Катрин, оставяйки настрана алуминиевата лъжица. – Сметнахме за нужно да изчакаме резултатите от пробите. Не искахме да избързваме с окончателното решение.

Лицето на Лора засия.

– Значи детето няма класификация на психо-гена?

– Да. Според доктор Смит бебето ще се роди след по-малко от 40 дена.

– По-скоро отколкото си мислех. – поклати някак странно глава Лора и погледна Джак.

Какво ли щеше да измъдри пък сега?

– Бащата какво ще каже? Решил ли е вече съдбата на сина си?

– Ами, не... засега.

– Така си и мислех. – Тя поклати съжалително глава: – Винаги оставяш най-важните неща за последно.

Джак трепна.

– От съществено значение ще бъде решението на Катрин. – отвърна той ядно. – Смятам, че тя има толкова право на него, колкото и аз. Все пак тя ще е тази, която ще понесе риска с психо-гена, а не аз.

– Разбирам те много добре и знам какво изпитваш, но за риск и дума не може да става. – Тя погледна Катрин. – Знаете, че един път на сто хиляди се случва ембрионът да убие бебето.

– Знам – тросна се Джак. – И точно от това се страхувам.

– Точно затова сега трябва да решите съдбата му. От вас зависи дали ще живее щастливо, ще има ли бъдещето, което ще заслужава, и ще успее ли да се развие по плана.

– Няма да има проблеми, майко – намеси се Катрин. – Вчера ходих на скенер в клиниката. Всички тестове са положителни. – Тя се усмихна на Джак: – Бебето ще може да понесе психо-гена.

– Е? – Лора махна с ръка, сякаш това решаваше всичко: – Какво повече има да разискваме?

– Да, наистина. Какво ли? – Джак се разгневи. – При аномалия в развитието с индивида психо-генът убива годишно по двеста и седемдесет неродени деца. Едно на петдесет хиляди се ражда с раздвоение на личността, едно на тридесет хиляди се ражда с макар и минимални аномалии в психическото си развитие. Всяко стотно бебе има изкривено възприемане на света. И ти питаш какво има?

Джак стисна юмруци. Тази проклета система за програмиране на децата още в зародиш ги превръщаше в чисти биороботи, които през целия си живот щяха да правят това, което само за няколко минути е било вкарано в тях като най-обикновена химична формула. Самият той, родителите му, а дори и техните родители са плод на психо-гена. Според психо-генетиците първият успешно програмиран мозък в зародиш е станал през паметната 2088 година в навечерието на Коледа. Трябвало им да чакат цели петнадесет години, за да установят дали психо-генът функционира безотказно. Нямало съмнение.

Легендарното дете Чарлз С. Макферсън, родено през 2088 и

починало през 2188 година, през целия си живот като професионално занимание не се отделило от историята. А това означавало само едно – триумф на психо-генетиците. Нали това била и целта им: целенасочено програмиране на личността в зародиш! Обект – Чарлз С. Макферсън. Класификация на психо-гена – алфа! Развитието на личността след подготвителния период на умосъзряване – положителна. Професионална идентификация на личността – история!

Така започнала ерата на психо-генетиците. Та какво по-добре от това за едни родители от бляна за едно умно, интелигентно, ученолюбиво дете? Дете, което ще пасне на семейния романс – музикант, художник, писател, астроном, физик, математик, биолог. Всяка една от тези науки ще стане цел в живота на всяко отделно дете. Без да осъзнава защо прави това, то изпитва желание и любов да изучава целта на сърцето или мозъка си, макар и изкуствено вградена в него.

Джак изгледа свирепо Лора и отсече:

– Ако наистина смяташ, че развитието на психо-гена в индивида следва стопроцентово сигурна крива, то тогава не мислиш за възможността да изгубим не само бебето, но и Катрин.

– Но това е абсурд, Джак! – почти извика Лора, стискайки гневно лъжицата. Ако това беше нож, със сигурност гледката щеше да бъде направо зловеща. – А самото допускане, че при имплантацията ще се случи нещо...

– Не при, а след нея – уточни той. – Когато се развие в мозъка.

– Добре. Какво от това? А? Това, че статистиката допуска подобна вероятност, не означава, че тя ще се случи точно с Катрин. Психо-генетиците са предвидили всяка аномалия в развитието и всячески се стараят да я парират.

– Познавам много добре метода им. Веднага, щом се роди, детето попада в специален инкубатор, заобиколено от група работи, програмирани да инжектират в детето на всеки шест часа по една доза от психо-буклиците им. Естествено с нова формула.

Катрин слушаше отстрани с печално изражение на лицето. Думите му се забиваха като нагорещени остриета в сърцето ѝ.

– Мислиш прекалено черно – махна с ръка Лора и набързо нагреха няколко лъжици от супата. – Повярвай ми, Джак. Нищо няма да се случи с вашия син!

Катрин се вгледа в самоувереното изражение на майка си. Страшно силно ѝ се искаше тя да бъде права.

Лора натърти по-силно:

– Никой от моите, а и от твоите прародители не е имал аномалия в развитието си. Предаването ѝ по генетичен път е толкова абсурдно, колкото и самата мисъл, че с детето ще се случи нещо подобно след толкова години.

– Ами ако е истина? – Джак се подпря рязко на масата, която се отмести леко. Катрин го изгледа мрачно:

– Престани, Джак. Не искам да чуя нищо повече за това. Ясно ли е? Причинява ми болка.

– Не се тревожи, скъпа – изпревари отговора му Лора. – Джак повече няма да говори подобни неща. Нали, Джак?

Той кимна механично, без да губи навъсеното си изражение.

– Извинявай, Катрин. Поувлякох се. Мисълта, че ще ставам баща ме прави нервен. – Той я погали по рамото. – Не се тревожи. Всичко ще бъде наред. В края на краищата цялото население на Земята минава през психо-гена.

Олекна ѝ видимо. Но на него – не. Нещо стегна още повече гърдите му, когато вечерята свърши и роботът по същия автоматичен начин, лишен от всякаква волност, разчисти масата и изми приборите.

По време на шоу програмата, която гледаха по холовизията, преди да си легнат, Катрин се забавляваше истински. Смехът ѝ бе звучен и приятен. А и защо ли трябваше да се притеснява за неща, които най-вероятно нямаше да се случат? Най-важното бе, че щеше да става майка.

Макар и доста трудно, но все пак успяха да убедят Лора да изчака с решението си за идентификацията на психо-гена за друг ден. Професията можеше да почака. Утре той и Катрин щяха да разгледат внимателно каталога за психо-генните формули в някои от клиниките около мегакулата им. Тогава щяха да решат съдбата на детето си. Имаха предостатъчно време за окончателното решение.

Когато настъпи полунощ и Луната зае фаза последна четвърт, Лора се настани удобно на канапето в бъдещата детска стая, а Джак и Катрин си легнаха в спалнята.

Фосионната нощна лампа с намален наполовина капацитет хвърляше около леглото им мека светлосиня пелена.

След наглед тривиалните реплики, които си размениха, готвейки се за сън, Катрин се извъртя с трудност на една страна към него и стисна ръката му под одеалото.

– Джак?

– Да.

– Наистина ли смяташ, че може да се случи нещо с бебето?

Той я погледна в упор. В очите ѝ се четеше истински страх. Унесът му се изпари моментално. Сега разбра, че бе направил грешка, като бе изказал на глас опасенията си. Истинска грешка.

Тя стискаше ръката му силно. Прекомерно силно. Ах, защо ли му трябваше да влиза в спор с Лора! В тези случаи винаги се стигаше до нежелани последствия. А сега положението бе лошо. Много лошо.

Той се освободи от ръката ѝ и я прегърна, като я придърпа плътно до себе си.

– Това са чисто статистически данни, скъпа. Нищо повече.

– А броят на децата с мозъчни увреждания в развитието си? Сам го каза.

– Вярно е, но не за тази част на света. Тук, в Ню Йорк нямаме такива проблеми. Само в районите с прекомерно замърсяване броят им се увеличава. Всъщност до голяма степен семейната среда и начинът на живот определят действието на психо-гена върху индивида. Ако дадено семейство не живее в здравословна среда и употребява вредни за организма вещества, съществува голяма вероятност майчиният организъм да въздейства вредносно върху психо-гена на детето.

Не беше точно така и го знаеше много добре. Но нали трябваше да я успокои. Той стисна леко рамото ѝ и добави с подправено веселяшки тон;

– А ти не обикаляш вечер по баровете и не изпиваш по литър уиски, без да броим пурите, нали? – Тя се засмя. Олекна му. Така беше по-добре. И за него, и за нея. – Хайде, заспивай, че утре ни чака важна работа.

Той плесна с ръце и светлината в спалнята угасна. Но дори когато усети равномерния ѝ импулс върху дланта си, въпреки че клепачите му натежаваха и съзнанието му постепенно запотъва в здрача на съня, нещо се загнезди дълбоко в сърцето му. Не ѝ бе казал цялата истина. Всъщност премълча най-важното. Независимо къде, независимо кога и независимо как, психо-генът взимаше своите невинни жертви. Независимо от района, независимо от степента на замърсяване, което бе твърде малко за да окаже сериозно влияние, независимо от начина на живот.

И никой не можеше да го спре. От четиристотин години насам!

2.

Закуската не трая повече от десетина минути. Основната причина за това бе решението, което тепърва предстоеше да вземат. За голямо удоволствие на Джак, Катрин вече не показваше никакви признаци на притеснение. Поне външно. За разлика от нея, Лора бе възбудена и не спря с изреждането на евентуалните възможности за професията на внука си. Оказа се, че тя вече го бе кръстила. Но преди да съобщи името, на което самоволно се бе спряла, Джак се постара да отклони разговора в друга посока, с което спести на всички поредната гневна припирня. После набързо изтика Катрин до платформата на балкона и спусна предпазната врата зад нея. Издишвайки силно, с което изрази облекчението си, по скоро възкликна, отколкото попита:

– За бога, скъпа! Как я издържаш?

– Не питай. Сигурно и с нея е било същото, когато е трябвало да избират пътя на живота ми.

Тя вдигна рамене, като с това показва, че няма намерение да се впуска в спомени. Джак отвори люка на четириметровия стар джет, модел 2416 година, паркиран на края на скачващата платформа на балкона и остави Катрин да се намести удобно на задната седалка. Преди да се качи и той, чу шум от форсаж на двигател и погледна надясно към извятия балкон на съседа си.

Аха. Старият Саймън отново се бе успал за работа. А работеше на другия край на града.

Онзи го видя и махна задъхано:

– Здравсти, съсед.

– Добро утро, Саймън – отвърна усмихнато на поздравя Джак, поразвеселен от запъхтияния вид на вечно закъсняващия си съсед. – Май пак закъсняхме, а?

– Ъхъ. Старата бричка ми създава проблеми. Трябва да я сменя с нова, но нали я знаеш моята жена. Трябва да пестим пари за децата, така казва.

Саймън бе един от малцината познати на Джак, прехвърлили шестдесетте, които въпреки годините си, бяха запазили младежкото у себе си. А това много често създаваше проблеми на Саймън с Джанет, жена му. Поне заради скоростта, с която караше джета си.

Старата бричка, както той често я наричаше, в действителност не

бе чак толкова лоша. В някои отношения дори надвишаваше техническите параметри на новите модели. С 480 километра максимална скорост и височинния таван от 4000 метра биеше неговите скромни 360 и 3300.

– Аз да излитам, че ще имам неприятности – бързо изстреля Саймън и махна за довиждане. – Приятен ден, съседе.

После затвори малкия масивен люк на куршумообразната машина, форсира още веднъж реактивния двигател и с оглушителен грохот остави едва забележима следа от пътя си. След секунда джета му се загуби сред множеството други в далечината.

– Джак? Няма ли да тръгваме? – настоя Катрин.

– Разбира се, скъпа.

Той се шмугна след нея и като изчака затварящия се люк, включи двигателя. Реактивът забоботи тихо и върху контролното табло светнаха съответните датчици, отчитащи параметрите му.

Като им хвърли бегъл одобрителен поглед, Джак се обърна към Катрин и запита;

– Все още ли искаш първо да посетим клиниката? Знаеш, че не е наложително след всичките досегашни тестове.

– Да, Джак. Убедена съм – отвърна тя и намести по-добре зеленикавата блуза върху корема си. – Още веднъж. След това ще огледаме формулите.

– Добре.

Той форсира реактива, изчака температурата на охлаждащите кондензатори да се стабилизира, след което се отдели от платформата, натисна ускорителя и се вряза във въздушното движение.

– Внимавай, Джак – вметна сърдито Катрин, след като засякоха два сини джета отляво. – Пак ще ни глобят за неправилен пилотаж.

– Голяма работа. Свикнал съм. Познавам всяка въздушна яма, където се крият патрулите.

– Нима? Ами последният път, когато паркира върху покрива на кметството?

– Хайде, скъпа. Не бъди гадна. Откъде да знам, че в полунощ патрулите ще се скрият точно до кофата с отпадъци.

– Внимавай поне днес. Моля те!

– Обещавам – отвърна той и намали скоростта на 190 километра в час, после изчака междинната зона на петстотин метра височина, отклони се от движението и се издигна с двеста метра до следващата зона. Секунда по-късно се включи в двупосочното движение.

– Дълго време мислих – поде той – за професията му.

– И спря ли се на нещо?

– Всъщност, не. Нищо не измислих.

– Аз също. Пфу! – Катрин издиша силно. – Да ти призная честно, Джак, мисълта, че ние с теб, а не самото то, ще изберем съдбата му, ми се струва някак...

– Глупава?

– Не точно. По-скоро нелепа. Дори неприятна.

Той погледна в екрана за задно движение.

– Знам какво имаш предвид. Аз също смятам, че това ние да налагаме детерминацията на целия живот, който го очаква, е неправилно и дори аморално. Ако можеше да избере сам това, което може би ще му се прииска да учи, следвайки естествените си наклонности, които така или иначе в повечето случаи са си вродени, би било най-добре. Често си мисля, че никак не е случайно, че при някои индивиди се получава раздвоение на личността. Явно, че когато тези изначални наклонности са прекалено силни, те влизат в конфликт с допълнително заложенния психо-ген...

– За съжаление не можем да си го позволим, Джак. Знаеш какво означава родено дете без имплантиран психо-ген в мозъка. Ще го обявят за извънсистемно. После ще ни съсипят от юридически удари и ще се опитат да ни го отнемат.

– Проклетата система! – троснато каза той и коригира лекото отклонение в полета. – Отхвърля всяка възможност за естествено развитие на едно дете. Те смятат, че ако то няма психо-ген, умствените му възможности ще бъдат нищожни в сравнение с тези на другите деца.

– Вярваш ли в това? А те откъде знаят? Доколкото ми е известно, няма видими признаци за някакъв качествен скок в интелектуалното развитие на човечеството.

– Не знам, скъпа. От 400 години психо-генетиците контролират живота на хората. Все още никой не е дръзнал да им се опълчи.

– Ами онзи Грегър? – внезапно се сети тя. – Организацията му за антиотношения към психо...

– Забрави го. – Джак с огорчение поклати глава. – Организацията му „Извънсистемно развитие на личността“ просъществува само няколко месеца. Международният психо-генетичен съюз го смаза в лапите си само за няколко седмици, когато средствата за кампанията му свършиха. Набързо закриха организацията му, като я обявиха за несъстоятелна и пропагандна, а него и малкото му поддръжници изритаха далеч зад границите на страната. Оттогава никой не е чувал за него. Може да е

починал.

– Или убит? – вметна Катрин и долепи челото си до страничния ляв илюминатор.

На 1700 метра височина хората изглеждаха като наблюдавани под микроскоп точки, едва забележими именящи непрекъснато положението си върху безкрайната плетеница от асфалтови улици, разстилащи се докъдето стига взорът. За няколко секунди профучаха над покривите на няколко небостъргача, след което движението внезапно се издигна с петдесет метра заради върха на изпречилия се пред тях куполообразен покрив на Рокфелер Център. Най-високите мегакули в Ню Йорк. След японските „Аерополис“ в Токио, най-високият от които достигаше височина 4001 метър и в който живееха 600 000 души, американските мегакули държаха върховете на атмосферата.

Катрин задържа погледа си върху западната част на последния етаж, където три ремонтни екипа с екип от работи поправяха разрушените от случайно сблъскал се през нощта разсеян пилот.

До преди няколко години, спомни си тя, често се случваше невнимателни пилоти да се врязват с главоломна скорост в по-високите от нормалното мегакули. След дълга поредица от подобни нещастни случаи, кметството се видя принудено да въведе закони за движението, включващи задължителна височина на полета над 30 метра от покрива на всяка сграда. Рокфелер Център заради внушителната си височина от 3744 метра принуди патрулите да вдигнат безопасната зона с още 50 метра.

Когато върхът на гиганта се скри от погледа ѝ, тя се обърна към Джак:

– Колко време ни остана до клиниката?

– Ами... около три-четири минути – и направи леко изненадана гримаса в екрана. – Защо? Не ти ли харесва управлението ми?

– Уф!

– Ясно! Значи искаш да направя отново някой номер. Дръж се!

– Само посмей! – закани се тя и го стисна с длани за врата. Той се засмя.

– Май съм те наплашил доста с майсторството си, а?

Опита се да се отскубне от захвата ѝ, но тя стисна още по-силно пръсти.

– Разбрах намека – полузадушено изломоти той.

– Радвам се.

Тя го погали и с припряно перверзен полушепот каза:

– Добро момче. Бъди послушен и може би... ще пипнеш туфата ми след един месец.

– Я виж ти колко сме вулгарни! Не очаквах да чуя от теб такива думи.

– Млъквай и карай. И други ще чуеш, защото много съм насъбрала в себе си.

– Слушам, сър.

Той се изкиска, но след това бързо даде сигнал за отделяне в по-ниска зона и когато приближи до нея, плавно се отдели от основното движение и се спусна със стотина метра по-ниско в еднопосочното движение на югозапад, виещо се спираловидно из мегакулите. Като се спусна в зоната под двеста метра, намали скоростта на 67 километра исе отдели от движението. В зоната непосредствено над повърхността не се позволяваше скорост по-голяма от 80 километра за джетовите и 40 километра за извъннормени реактиви.

Джак се приближи в кръг около тридесетия етаж на светлосинята сграда на клиниката и като видя свободно място зад маслата скачваща платформа на балкона, позволяваща само на три джета да кацат, стабилизира положението и с лявата страна на машината, където се подаваха магнитните плочи бавно се долепи до балкона.

Резкият познат звук от залепването му бе достатъчен да изключи реактива. Когато и последната нота на дългия интервал от затихващо буботене се стопи в долната граница на чувешкото ухо, Джак кимна подканващо.

– Готово, скъпа. – После се сети за нещо и я погледна въпросително: – А доктор...

– Имаме час – обясни тя, отгатвайки мислите му. – Говорих с него още вчера. – Тя се усмихна. – Затова те оставих да се скараш с майка ми. Имаме предостатъчно време.

– Ах, ти малка гаднярка! А аз се чудех защо гледаше с такова безразличие на разговора. – Той вдигна пръст и се закани: – Но ще си го върна.

– Млъквай, Джак – за пореден път каза тя, отвори люка и с мъка излезе. Като стъпи върху платформата, огледа предпазната врата отдясно в началото на платформата и махна подканващо през рамо.

Джак обезопаси джета и я последва бързо до масивната алуминиева врата с вградени автоматични механизми за отваряне.

Катрин постави палеца си в малкото квадратче по средата на вратата и натърти в приемника, представляващ две хоризонтални сензорни

линии над квадратчето.

– Катрин Лемън! Имам час при доктор Хокинс.

Последвалото двусекундно мълчание на приемника показваше, че извършва проверка в личния компютър на доктора. Ако случайно бе забравил да въведе часа на срещата им, нямаше да влязат. Вратата просто нямаше да се отвори. Но това, разбира се, не стана. В отговор двете линии просветнаха за част от секундата, но достатъчно ярко за да се забележат. Обичайният електронен глас, преобразуван от обикновен трансформатор на звукови вълни, какъвто имаха всички врати на клиниката, изкънтя:

– Достъп – свободен! Можете да влезете!

Вратата се вдигна бавно и с две крачки двамата се озоваха в къс слабоосветен коридор, край на който се извиваше в полудъга и свиваше надясно след двадесетина метра.

Катрин веднага продължи напред. Тя познаваше тази плетеница от коридори.

Джак се засуети.

– Скъпа, как...

– Следвай ме и не говори – бе краткият ѝ и отсечен отговор.

– Слушам.

Той изсумтя и в ритъм с нейната стъпка сви надясно в дъното. Коридорът внезапно се преобрази в ослепително ярко овално помещение, съвсем неприличащо на първоначалния достъп до него. Високо на тавана стотици минифосионни лампи свиваха до болка зениците на очите им.

Джак приклепна изненадано, като прикри с ръка очите си.

– За бога! Ще оследея!

Но в същия миг млъкна сконфузено, когато срещна погледа на млад мъж, седящ на един от десетината специални столове, вградени в стената. Катрин му кимна, след което с Джак седнаха през две места от него.

„Явно и той очаква половинката си“, помисли си Джак и хвърли бърз поглед към двойната врата на кабинета. На табелката с гравирани букви бе изписано: „Д-р Ар. Д. Хокинс“. По-отдолу, с малко по-ситен шрифт се четеше: „Психо-генетик – VI степен. Приеман час – от 8:00 часа до 22:00 часа“.

Джак не харесваше степенуването на професиите. И без друго психо-генетиците имаха значителна доза влияние върху съзнанието на хората, което в значителна степен респектиреше повече от останалите науки, били те точни или хуманитарни. Така че, степенуването бе

просто излишно за тях.

Той свали погледа си от надписа и плъзна уж разсеян поглед върху лицето на непознатия млад мъж. Той изглеждаше уморено или по-скоро... вгълбено. Джак се досещаше какви мисли се въртяха в главата му. Същите ги имаше и в неговата собствена глава.

Внезапно и съвсем ненадейно отваряне на вратите накара мъжа да подскочи неуверено. Показа се фигура на жена, естествено в напреднала бременност, със спуснати пред лицето червеникаво-къдрави коси.

Катрин го хвана за ръката бързо и спонтанно. Джак разбра. Имаше нещо нередно. Лицето на младата жена беше възмрачно. Мъжът стана бавно и я прегърна мълчаливо. С бавна походка двамата свиха зад ъгъла и се скриха от погледа им. Едновременно с това през отворената врата долетя мъжки, изтъняващ в горните тонове глас:

– Господин и госпожа Лемън! Моля влезте!

Двамата пристъпиха вътре. Кабинетът или по-скоро лабораторията на психо-генетика представляваше обширно овално помещение с разположена в центъра операционна маса за пациенти. Естествено всичко бе в бяло. С изключение на десетината апарата, очакващи поредното човешко същество на масата и малкото разноцветни химически съединения, разположени в малки стъклени камери, вградени в стената.

Вратата щракна зад гърба им и едва тогава Джак за първи път зърна личния психо-генетик на Катрин. Иззад една от апаратурите изкочи нисък, леко пълен мъж, превишил четиридесетте, с посивяла оредяваща коса на челото и малък нос. Джак с необяснимо разочарование установи, че той не носи очила, както бе очаквал. Малко по-късно обаче забеляза, че докторът носи лещи, придаващи на очите му стъклен и неподходящ за косата му зеленикав цвят.

Докторът се усмихна с отиграна и предразполагаща приветливост, след което автоматично усмивката му се стопи и лицето му прие изражение на професионална деловитост и съдържаност, докато се приближаваше към Катрин.

– Е? Как е бъдещата майка?

– Благодаря, добре – отвърна тя и поклати глава. – Е, с някои изключения всичко е наред.

Онзи вдигна вежди.

Джак не можа да определи дали това означаваше учудване или неприятна изненада. Ар Хокинс подходи директно, както правеха всички психо-генетици:

– Проблеми със зародиша?

Джак изтръпна. От устата на доктора това прозвуча кошмарно. Сякаш не очакваше бебе, а някакво чудовище или изкуствен мутант, плод на един от експериментите им.

Не се съдържа и отвърна ядно:

– Катрин се страхува за... бебето ни! – натърти той върху последното. – Като всяка майка.

– Разбирам. Не се тревожи, Катрин. Всичко е наред.

Докторът бръкна с ръце в джобовете си и отиде до личния си компютър, поддаващ се на два сантиметра от мястото му в стената. С една ръка затрака машинално по екрана клавиатура отдолу и след няколко секунди се обърна.

– Наистина всичко със заро... хм, бебето е наред. Не разбирам защо се страхуваш.

Катрин поклати глава.

– Бих искала да ми направите още едно изследване. Със съпруга ми все още не сме решили каква да бъде наклонността на детето ни и преди това искам да се уверя напълно, че всичко с имплантацията ще е наред.

Хокинс вдигна рамене.

– Както искаш. Но те уверявам, че ще бъде излишно. – И връщайки се към безцеремонността си отпреди малко, нареди:

– Съблечи се и легни!

Странно колко бързо и ненадейно сменяше чисто човешкия с професионалния тон и език! Катрин свали блузата си и легна бавно и внимателно върху операционната маса. Мигновено наглед твърдата повърхност се огъна като разтопено масло и прилепна около извивките на тялото ѝ.

Психо-генетикът застана над нея и издърпа над главата си малкия екран, като в същото време един плосък, прозрачен и плочовиден триъгълник се спусна върху издутия ѝ корем и го обгърна.

Движенията му бяха чисто машинални. Можеше да работи и със затворени очи. След като явно направи необходимите манипулации, се надвеси леко над нея и запита:

– Готова ли си?

Катрин кимна. Ар Хокинс задейства видеозона и металът, обвил корема ѝ, засия ослепително с червеникаво-жълт цвят. За минута долната част на тялото ѝ се обви в червеникаво зарево, след което внезапно угасна и апаратът се изключи. Когато метала освободи тялото ѝ, Ар Хокинс кимна доволно.

– Можеш да се облечеш.

После извърна гръб и прегледа записа. Джак така и не можа да види какво представляваше. Може би на никоя жена на се позволяваше да види онова, което се развиваше в утробата ѝ. Миг по-късно видеоекранът се върна в обичайното си статично положение.

Двете длани на Хокинс отново потъгнаха в джобовете на престилката му.

– Всичко е наред, Катрин – потвърди доволно той. – Няма нещо, от което да се страхуваш. Имплантацията може да бъде извършена без никакви опасения и с чиста съвест.

Той се усмихна, после погледна Джак и запита:

– Определи ли сте наклонността?

– Не още. Катрин вече ви каза.

– О, да, вярно – махна с ръка докторът. – Къде ми е умът?

– Трудно е да вземем толкова важно решение – поясни Катрин, като изглаждаше ръбовете на блузата си. – Колебаем се за едно или друго.

– Не забравяйте, че нямате много време. Имплантацията трябва да се извърши точно на третото денонощие от осмия месец. В противен случай може да появят... хм, неприятни последствия.

Джак отдавна искаше да разбере нещо по този въпрос, затова реши да атакува, докато е време:

– Между другото защо трябва да стане точно след изтичането на третото денонощие? Какво ще се случи ако се забави с още един ден или два? Или пък ако имплантацията се извърши по-рано?

Двете зеленикави очи се впиха в лицето му. Диафрагмата на доктора се издигна бавно, задържа се за известно време така и се отпусна в нормалното си положение, след което Ар Хокинс със сериозно изражение и диктатичен тон отвърна:

– Млади момко, някои неща не са известни дори на хората, за които психо-генетиката е нещо повече от професия, а е почти като второто им аз. Дори ние не знаем всичко за капризите на природата. Така че, не очаквайте от мен да ви разкрия абсолютната истина.

Джак и Катрин се спогледаха. Тя го изпревари;

– Искате да кажете, че не знаете защо точно на третия ден от осмия месец да се имплантира психо-генът?!

– Незнание е твърде силна дума – отвърна той. – По-скоро несигурно предположение или минимална вероятност, недостатъчна за да обясни всички въпроси.

– Значи не знаете? – отсече Джак, скован от изненада.

– Предполагаме, но не сме сигурни – бе краткият и почти

враждебен отговор. – От четири века се опитваме да установим причините на този неразгадан феномен и не можем да се спрем върху нищо съществено. Веднъж приемаме една теория и в следващия момент тя се оказва грешна. После взимаме под внимание грешката и създаваме нова теория, но... – Той вдигна рамене в такт с движението на диафрагмата си – винаги се оказваме на задънена улица. Невероятно, но факт. За съжаление!

– Ами ако някои пропусне срока и извърши имплантацията по-късно? – предположи възбудено Джак. – Какво ще стане с развитието на бебето?

– В повечето случаи само няколко дребни аномалии в развитието – обясни мрачно психо-генетикът. Личеше, че разговорът му е неприятен. Но Джак не се отказваше.

– Какви аномалии?

– Ами... забавено развитие на психо-гена в мозъка или ускорено съответно при изпреварване на съответната дата. Трудна възприемчивост в първите две-три години, липса на концентрация и т.н. Общо взето, това са нормалните аномалии, които не се считат за особено опасни. По-скоро са неприятни или нежелани, както от наша страна, така и от ваша. Още повече от ваша.

Катрин гледеше изумено. Точно това надали бе най-доброто, което искаше да чуе, като се имаше предвид фактът, че ѝ предстоеше имплантация в зародиш.

Джак се приближи леко на една крачка от психо-генетика.

– Следователно, ако изпреварим или изпуснем срока... с нашето дете може да стане нещо?

– Не може, а ще! За съжаление данните сочат, че няма случай на Земята, при който при неспазване на тридневния срок зародишът да не се увреди. Може би с нищожно отклонение, но от сто случая сто се раждат с аномалии.

– Няма ли начин да го предотвратявате? Нали вие сте тези, на чиито гърбове лежи бъдещето на човечеството?

– Охо, почакай малко – прекъсна го Ар Хокинс с обиден вид. – Вече обясних, че има неща, за които не разполагаме с достатъчно данни и не можем да разгадаем структурата им. Психо-генетиката е силна, но не чак толкова. Въпреки четиристотингодишното ѝ развитие и усъвършенстване, в нея все още има тъмни петна. Искрено се надявам някой случаен ден психо-генетиката да се превърне в една чиста и непрекъсната линия, от която да се равиваме така, както на нас ни се иска. Но засега

поне на практика е невъзможно.

Това като че ли изчерпи разговора окончателно. Тягостното изражение на лицето му съвсем ясно показваше, че психо-генетика повече нямаше да обели и дума по този въпрос. Може би сега съжаляваше, че се бе поддал на професионалния си начин на мислене и че бе позволил да бъде провокиран.

Все повече осъзнавайки това, той отсече:

– Ако искате всичко с детето ви да е наред, вземете решение колкото се може по-бързо и елате веднага. В противен случай ще проклинате деня, в който не сте ме послушали.

Джак се обърна към Катрин. Лицето ѝ бе застинало в мъчителна гримаса.

– Ще направим необходимото – отвърна тя някак несигурно.

– Най-добре ще е за вас – натърти още по-враждебно Ар Хокинс. – Остават ви по-малко от 168 часа. В противен случай ще бъдете вторите непослушали съвета ми. Повярвайте ми. Никога няма да си го простите.

– Вторите? – зяпна изненадано Джак.

– Да. Вторите за днес. Жената, която излезе преди вас... закъсня с единадесет часа точно преди седем дни. Сега има аномалия в зародиш!

3.

При обратния полет между тях цареше тягостно мълчание. Катрин се бе вгълбила в себе си и Джак за съжаление не можа да я изкара от това ѝ състояние. Дори когато се скачиха с платформата на апартаментата си и Катрин се намести на канапето в хола, състоянието ѝ не се подобри.

Джак чувстваше какво изпитва тя и след първия неуспешен опит да влезе в разговор с нея, сметна за необходимо да не я подлага на излишно напрежение. Зарадва се поне, че Лора бе отишла на пазар на първите два етажа на мегакулата и в близките няколко часа нямаше да бъде тук. А това бе добре дошло и за двамата. Обядваха мълчаливо и въпреки няколкото разменени формални фрази, Катрин се усамоти в работния си кабинет. Работата ѝ като юридически консултант не изискваше енергия и изминаване на дълги разстояния. В повечето случаи всичко се уреждаше по личния ѝ холоприемник. Леките казуси се решаваха по този начин и само при по-усложнените се стигаше до лични контакти. Характерното за тези редки професионални срещи бе, че Джак играеше ролята на прислужник. Донякъде му се струваше забавно при повикване по специално направеното за тази цел приспособление в кухнята, да носи табла с напитки и мезета.

Следобедът премина, а Катрин все още не излизаше от кабинета си. По едно време му се стори, че дочува оттам тих плач. Накрая не издържа и реши да наруши подозрителното ѝ изолиране и леко почука с върха на пръстите си по алуминиевата полирана врата. Хлипането спря и след малка пауза едва-едва се чу гласът ѝ:

– Влез...

Той пристъпи бавно и застана на почтително разстояние от нея. Винаги, когато се налагаше да я успокоява по този начин, изчакваше първо разрешението ѝ. Ако тя не желаше близостта му, просто щеше по най-милият, но категоричен начин да го отпрати. Но този път нямаше дори и намек за това и Джак се приближи до нея. Тя бе седнала с гръб към вратата, подпряла лакти на бюрото си.

Джак обгърна раменете ѝ, долепи бузата си до нейната и тихо прошепна:

– Искаш ли да поговорим?

Дълбока въздишка в знак на съгласие се изтръгна от гърдите ѝ. Тя

хвана ръцете му и подпря брадичката си на страничната част на дланите му.

– Страх ме е, Джак – промълви тя. – Наистина ме е страх.

– Знам. Мен също. И въпреки това не бива да драматизираме нещата. Доктор Хокинс каза, че ни остават около 168 часа. Имаме време.

– Ами ако изчисленията са погрешни и закъснеем? Или извършим имплантацията по-рано? Не искам да осакатя детето ни, Джак. Никога няма да си го простя.

Джак реши да смени тона на разговора им с по-бодър. Не трябваше да ѝ позволява да се поддава на черните си мисли.

– Виж какво – каза той уверено. – Всичко ще бъде наред. Когато се върне Лора, ще решим каква ще бъде наклонността на детето. Този път окончателно. След това ще изчакаме подходящото време и в определения час ще отидем в клиниката. Обещавам ти, всичко ще е както трябва. – Той я разтърси леко. – Разбра ли?

Катрин не отговори, а внезапно повдигна глава и пусна ръцете му. Сякаш нещо току-що ѝ бе хрумнало. Обърна се към него и стисна силно ръцете му. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

– Не искам да рискувам, Джак – проплака тя със задавено гърло. – Не мога да си позволя да нараня завинаги детето ни.

– Разбирам те...

– Не, Джак. Не ме разбираш. – Тя го притегли до себе си. След това бавно и отчетливо каза: – Аз... няма да се подложя на имплантацията!

Джак пребледня. Кръвта се оттегли от лицето му. Катрин продължи:

– Няма да позволя на психо-генетиците да контролират живота на детето ми. Не! Да върви по дяволите цялата им скапана психо-генетика!

Джак усети как кръвното му спада застрашително. Причерня му пред очите и смутолеви:

– Но... това е... ние не можем...

– Бъди с мен, Джак. – Тя го вклеши в прегръдката си. – Не ме оставяй точно сега. Няма да позволя никаква химическа формула да контролира живота на детето ми през целия му живот.

От внезапната смазваща слабост коленете му се подкосиха и той клекна пред нея. После я притисна до себе си и промълви сподавено:

– Ами Лора и другите? Ами психо-генетиците? А светът? Какво ще правим срещу тях?

– Ще се борим за детето си! За нашето дете. Такова, каквото е, Джак. Нека да му дадем шанс. Нека то само да реши какво да направи с

Формула на живота

живота си!

КРАЙ

© Петьо Добринов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/658>]